

χώρο και από το μυαλό των νεαρών κοριτσιών δεν μπορούν να βγουν ακόμη οι εικόνες από το κρεματόριο ή την προθήκη με τα ξυρισμένα μαλλιά γυναικών, τα οποία οι Γερμανοί χρησιμοποιούσαν στην ...υφαντουργία. «Ήταν απάνθρωπο ό,τι έγινε εκεί. Ήμασταν σε σοκ με όσα αντικρίζαμε», λένε, με μια φωνή και θυμούνται την αποστροφή που ένιωσαν για τα μικρά κελιά, όπου κάποιος μόνο όρθιος μπορούσε να σταθεί.

«Οτιδήποτε υπάρχει σε φωτογραφίες και εικόνες, ό,τι κι αν πούμε εμείς τώρα, μετά την επίσκεψή μας στο Άουσβιτς, δεν μπορούμε να περιγράψουμε την εμπειρία. Είναι κάτι που ο καθένας βιώνει με διαφορετικό τρόπο», λένε οι νεαρές μαθήτριες, με τη Δώρα να εξομολογείται πως κάθε φορά που η συζήτηση στρέφεται γύρω απ' αυτό το θέμα «νιώθεις ξανά αυτά που ένιωσες εκείνη τη στιγμή, το ίδιο συναίσθημα»...

?? «???????????? ??????» ??? ????? ?????? ?? ????? ????????????

Η Ρόζα, η Δώρα και η Ολυμπία, με συμπαραστάτη- επιβλέποντα καθηγητή καθ' όλη την πορεία δημιουργίας του βίντεο τον Άγγελο Χοτζίδη και συνοδό καθηγήτρια στο Άουσβιτς την Αικατερίνη Εφραιμίδου- είχαν την ευκαιρία να βιώσουν συναισθήματα πρωτόγνωρα και να γυρίσουν πίσω με ακόμη πιο βαθιά ριζωμένη την πεποίθηση, ότι για να μην επαναληφθούν «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ» θηριωδίες ανάλογες του Ολοκαυτώματος θα πρέπει όλοι οι νέοι να μάθουν, μέσα από την εκπαιδευτική διαδικασία, για την τραγική αυτή σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας.

«Σε έναν ιδανικό κόσμο, όλα τα σχολεία θα έπρεπε να μπορούν να πηγαίνουν εκδρομή στο Άουσβιτς», λέει η Δώρα, που ως μαθήτρια πειραματικού σχολείου, είχε την ευκαιρία ν' ακούσει αρκετά για το Ολοκαύτωμα ήδη από το δημοτικό και να παρακολουθήσει αρκετές ταινίες για το θέμα στο πλαίσιο της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Αντίθετα, η Ρόζα νιώθει ευγνωμοσύνη για τη δυνατότητα που της δόθηκε να μάθει για το Ολοκαύτωμα, μέσα από την έρευνα που χρειάστηκε να κάνει με τις συμμαθήτριάς της, για τις ανάγκες του τρίλεπτου βίντεο με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Αγιάτρευτες πληγές», την εμπειρία δημιουργίας του οποίου δεν μετάνιωσε ούτε στιγμή, όπως τονίζει. «Διήρκεσε πολλές μέρες η όλη διαδικασία, αλλά αν γυρνούσε ο χρόνος πίσω δεν θα τις άλλαζα αυτές τις μέρες, αυτές τις ώρες... Είδαμε πολλές συνεντεύξεις, πήγαμε στην πορεία μνήμης, επικοινωνήσαμε με διάφορα πρόσωπα κι όλα αυτά ήταν μια σπουδαία εμπειρία», εξηγεί η νεαρή μαθήτρια που θεωρεί πως «αν δεν υπήρχε αυτό το πρόγραμμα, εμείς δεν θα τα γνωρίζαμε όλα αυτά και δεν θα ήμασταν εδώ τώρα».

Απέναντι στις φωνές αντισημιτισμού που ενίοτε υψώνονται απειλητικά ως άλλα «μαύρα σύννεφα» πάνω από την Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο, οι τρεις μαθήτριες αντιτάσσουν τα ιστορικά γεγονότα, όπως τα βίωσαν μέσα από την επίσκεψή τους στο Άουσβιτς, αλλά και όπως τα κατέγραψαν στο βίντεό τους, μέσα από το οποίο περνούν μαρτυρίες επιζώντων του Ολοκαυτώματος, μια συνέντευξη-ποταμός του προέδρου του Κεντρικού Ισραηλιτικού Συμβουλίου και της Ισραηλιτικής Κοινότητας Θεσσαλονίκης Δαβίδ Σαλιτιέλ και σκηνές της θηριωδίας-όλα αποτυπωμένα μέσα από το καθαρό εφηβικό τους βλέμμα.

«Το Ολοκαύτωμα είναι ένα απάνθρωπο γεγονός, που δεν θα έπρεπε να είχε συμβεί σε καμία περίπτωση κι αυτοί που το ξεκίνησαν δεν ήταν άνθρωποι», λέει με στεντόρεια φωνή η Δώρα, με τη Ρόζα να συμπληρώνει πως όσοι αμφισβητούν το Ολοκαύτωμα θα πρέπει να βάλουν τον εαυτό τους στη θέση αυτών που το βίωσαν» και την Ολυμπία να επαναφέρει στη συζήτηση το έντονο συναίσθημα που νιώθει κανείς όταν αντικρίζει τι κρύβει πίσω της η σιδερένια πύλη με τη διαβόητη επιγραφή «Arbeit macht frei»...

*Τις φωτογραφίες παραχώρησε η Ολυμπία Σαπουνίδου

ΠΗΓΗ: από την ιστοσελίδα του [ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΙΔΗΣΕΩΝ, 8.10.2022](#)